

Περνώντας από το νεκροταφείο

(ΒΣ) Να σας ρωτήσω κάτι άλλο. Πώς διασκεδάζανε οι νέοι; Αφού τα νιάτα σας εδώ τα ζήσατε, τα πολύ...

(ΣΑ) Δεν διασκεδάζαμε...

(ΒΣ) ...τα εφηβικά και τα...

(ΣΑ) Δεν διασκεδάζαμε.

(ΒΣ) Δεν διασκεδάζαν;

(ΣΑ) Κατ' αρχήν δεν είχαμε χρήματα. Για να βγεις να πας κάπου έπρεπε να έχεις χρήματα. Αυτή την εποχή που εμείς ήμασταν μαθητές, ούτε για αστείο δεν συζητιότανε, ούτε χρόνος υπήρχε αλλά ούτε και χρήματα. Αργότερα, όταν τελειώσαμε, όταν αρχίσαμε να δουλεύουμε, να παίρνουμε πέντε δεκάρες, αυτά... Κάτι ταβερνούλες που ήταν.... Τίποτα. Πολύ, πολύ συμμαζεμένα. Γιατί μιλά... Εγώ τώρα πρέπει να μιλήσω για τη δεκαετία λίγο του '60, το '64 έφυγα, άρα μιλάω για τα δεκατέσσερα χρόνια που έμεινα εδώ, '50, '55 μαθήτριά, '55,'64 αυτό που είπα. Να βλέπομαστε, συνήθως η χορωδία. Η διασκέδασή μας ήταν η χορωδία. Δηλαδή, αυτή η παρέα, η δικιά μου η παρέα, στο σχολείο... ο μόνος τρόπος να διασκεδάσουμε ανέξοδα αλλά και να φχαριστιόμαστε, ήταν να τραγουδάμε. Πολλές φορές, τότε ήταν και το, το νεκροταφείο, ήταν μες στην πόλη, ήταν εκεί που είναι ο Άγιος Γιώργης τώρα. Πριν το σηκώσουν. Εγώ λοιπόν για να πάω από την πλατεία Δούρου να πάω στο σπίτι μου, έπρεπε να περνάω το νεκροταφείο. Εγώ δεν είχα τέτοια πράγματα, νεκροταφείο ήτανε, οι άνθρωποι ήτανε εκεί που ήτανε, ακίνδυνοι. Η Νανά η φιλενάδα μου όμως φοβόταν. [Γελάει] Πολλές φορές λοιπόν, όταν τελειώναμε απ' το σχολείο έλεγε «Έλα, λοιπόν, τώρα να μιλήσουμε ή να τραγουδήσουμε οι δυο μας...» αυτή έχει μια εξαιρετική φωνή κοντράλτας και την κρατάει ακόμα, η δικιά μου πάει για φούντο, «Ε, να τραγουδήσουμε κιόλας στο δρόμο, αλλά θα με περάσεις απ' το νεκροταφείο, να σε πάω στο σπίτι σου και μετά θα με κατεβάσεις να με ξαναπεράσεις απ' το νεκροταφείο να πάω στο σπίτι μου.» Κι εγώ, τρίτη φορά να πάω στο σπίτι απ' το νεκροταφείο. Αυτό γινότανε συνέχεια, και να λέει η μάνα μου «Είστε όλη την ημέρα στο σχολείο μαζί,...[Δυναμώνει τη φωνή της]... τι στο καλό λέτε τόσες ώρες!» Παιδιά, ούτε ξέρω τι λέγαμε. Δεν υπήρχε τίποτα να πεις ότι διασκεδάζαμε.